

Epistola a doua către Timotei (1)

Capitolul 1

Stanley Bruce Anstey

© SoundWords, Online începând de la: 18.09.2022, Actualizat: 17.11.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Calitățile morale și spirituale de care are nevoie omul lui Dumnezeu într-o zi de declin

În salutările și încurajările pe care Pavel i le adresează lui Timotei, el descrie cu atenție calitățile morale și spirituale de care are nevoie slujitorul Domnului într-o perioadă de declin public al mărturiei creștine. Această schiță ne oferă o imagine vie a ceea ce ar trebui să fie un slujitor al Domnului în vremuri dificile, cum ar fi aceste ultime zile din istoria Bisericii.

Versetele 1,2

2. Timotei 1.1,2: Pavel, apostol al lui Hristos Isus prin voia lui Dumnezeu, potrivit promisiunii vieții care este în Hristos Isus, către Timotei, preaiubitul meu copil: Har, îndurare, pace, de la Dumnezeu Tatăl și de la Hristos Isus, Domnul nostru.

Versetele 1 și 2 conțin formula de adresare și salutul apostolului. După ce și-a confirmat apostolatul, el vorbește despre „promisiunea vieții care este în Hristos Isus”. Credem că menționează acest lucru pentru a-l încuraja pe Timotei. Având în vedere declinul și abaterea, Timotei putea să prindă curaj, pentru că existau lucruri care nu puteau fi atinse de eșecul omului. Era ceva pe care se putea sprijini cu încredere. Este adevărat că tot ceea ce este legat de mărturia Bisericii a fost stricat prin declin și eșec, dar nimic din toate acestea nu poate fi atins de infidelitatea omului, deoarece tot ceea ce avem „în Hristos Isus” rămâne pentru totdeauna. Făgăduința vieții este prima dintr-o serie de lucruri pe care Pavel le menționează în scrisoare și care vor supraviețui tuturor eșecurilor și omisiunilor credincioșilor. Aceste lucruri sunt:

- „viața” în Hristos Isus (2. Timotei 1.1)
- „chemarea sfântă” în Hristos Isus (2. Timotei 1.9)
- „cuvinte sănătoase” (adevăru) în Hristos Isus (2. Timotei 1.13)
- „harul” în Hristos Isus (2. Timotei 2.1)
- „mântuirea” în Hristos Isus (2. Timotei 2.10)
- viața „evlavioasă” în Hristos Isus (2. Timotei 3.12)
- „credința” în Hristos Isus (2. Timotei 3.15)

Pavel îi amintește lui Timotei că va exista un nou flux de „har, îndurare și pace” din partea lui Dumnezeu Tatăl și a Domnului Isus Hristos pentru calea pe care a fost chemat să meargă. În mod similar, și noi avem nevoie de „har” pentru a continua să lucrăm într-o zi de declin și eșec, și putem conta că Dumnezeu ne va da acest har (Iacov 4.6).

Există și pentru noi „îndurare”, atunci când eșuăm pe cale. S-a remarcat adesea că, atunci când se adresează adunărilor, apostolul spune că există „har și pace” din partea lui Dumnezeu pentru ele, dar când se adresează indivizilor, el adaugă un al treilea lucru: „îndurarea”. Pentru persoanele individuale există îndurare, pentru a-i restabili pe creștinii care eșuează. În schimb, pentru adunările care se află în această lume ca o mărturie colectivă responsabilă, nu există îndurare în sensul restabilirii (Romani 11.13-27; Apocalipsa 3.15), atunci când eșuează și le lipsește pocăința colectivă (așa cum era cazul în mărturia creștină). În schimb, sfeșnicul este îndepărtat din locul în care se afla pe plan local, printr-o acțiune

gubernamentală a lui Dumnezeu (Apocalipsa 2.5). Acest lucru este valabil și pentru mărturisirea creștină în ansamblul ei. Deoarece Biserica a eșuat în mărturia sa mondială, ea nu va fi restabilită la gloria ei de odinioară, așa cum ea se vede în cartea Faptele apostolilor. Aceasta este o chestiune serioasă; nu va exista o restabilire a mărturiei creștine - ci doar o judecată. Credinciosul individual poate fi restabilit prin îndurare, dar nu și mărturia publică a Adunării ca și casă a lui Dumnezeu și trup al lui Hristos.

Dumnezeu dă și „pace”. Sunt unele lucruri foarte descurajante, pe care slujitorul Domnului le va întâlni în slujirea sa. Domnul dă pace în astfel de circumstanțe, pentru ca noi să nu fim epuizați sau copleșiți de toată confuzia și dezordinea.

O conștiință curată

Versetul 3

2. Timotei 1.3: Îi sunt recunoscător lui Dumnezeu, căruia Îi slujesc din strămoși cu conștiință curată, că neîncetat îmi amintesc de tine în cererile mele, noapte și zi.

Așa cum am menționat mai devreme, Duhul lui Dumnezeu, care a inspirat scrisoarea, îl determină pe Pavel să sublinieze anumite calități, atunci când îl încurajează pe Timotei - acestea sunt calitățile pe care trebuie să le aibă un slujitor al Domnului într-o zi de declin. Primul lucru pe care Pavel îl menționează este o „conștiință curată”. Este absolut esențial să avem o conștiință curată în fața lui Dumnezeu în orice moment; fără aceasta nu vom putea continua. A avea o „conștiință curată” nu înseamnă că o persoană nu greșește niciodată, ci că se judecă pe sine atunci când greșește, astfel încât să păstreze părțacia cu Domnul. Este semnificativ faptul că Pavel leagă conștiința curată de rugăciune atunci când spune: „Îmi amintesc de tine în cererile mele, noapte și zi”. Vezi și Evrei 13.18.

O conștiință curată este foarte importantă în viața unui slujitor al Domnului. Acesta este poate motivul pentru care apostolul o menționează pe primul loc. Dacă permitem ca ceva să ne împovăreze pe conștiință și rămâne nejudecat, acest lucru va afecta direct viața noastră de rugăciune. Nu vom avea îndrăzneala de a merge în prezența lui Dumnezeu și, ca urmare, viața noastră de rugăciune se va diminua. Nici nu vom avea curajul de a sta în fața oamenilor pentru a-L mărturisi pe Hristos. Dacă slujitorul Domnului trebuie să se ridice în apărarea Lui împotriva valului de rău care a intrat în mărturia creștină, el trebuie să aibă grijă să aibă el însuși o „conștiință curată”. Astfel, dacă am făcut ceva incompatibil cu Numele Domnului, trebuie să condamnăm imediat acest fapt.

În afară de aceasta, o „conștiință curată” nu înseamnă că înțelegem tot adevărul și umblăm în el, ci că încercăm să corespundem luminii pe care o avem în legătură cu adevărul. În acest fel, putem sta în fața lui Dumnezeu și a oamenilor cu conștiința curată. Pavel se citează pe sine însuși ca exemplu. Chiar și atunci când nu cunoștea încă revelația cerească a adevărului din Evanghelie, el a acționat conform luminii pe care o avea. Chiar și atunci când era încă în iudaism, a încercat să-și păstreze o conștiință bună, nepermițându-și să încalce nicio lege cunoscută (Faptele apostolilor 23.1; 24.16; Filipeni 3.6). Însă conștiința lui Pavel din acea vreme nu corespundea cu lumina revelației cerești a creștinismului și el chiar aproba răul de a

persecuta Adunarea. El nu-și justifică aici fapta sa greșită, ci o menționează mai degrabă pentru a arăta că a acționat cu o conștiință bună în ceea ce a făcut și, prin urmare, nu a fost vinovat de necinste intenționată. Ideea lui este că slujitorul Domnului trebuie să umble cu conștiința împăcată în lumina pe care o are. Acest lucru arată, de asemenea, că conștiința nu este un ghid suficient pentru suflet; trebuie să avem și lumina adevărului lui Dumnezeu.

Afecțiuni autentice pentru sfinții lui Dumnezeu

Versetul 4

Apostolul continuă să spună:

2. Timotei 1.4: ... dorind mult să te văd, amintindu-mi de lacrimile tale, ca să mă umplu de bucurie ...

Aici el atinge o altă însușire, de care slujitorul Domnului are nevoie neapărat: sentimentele tandre ale lui Hristos. Lacrimile lui Timotei erau dovada unei inimi pline de compasiunea lui Hristos. Îl iubea sincer pe Pavel și pe poporul Domnului. Timotei a vărsat lacrimi pentru poporul lui Dumnezeu, dorindu-i bunăstare și binecuvântare. Pavel le-a spus credincioșilor din Filipi că nu avea „pe nimeni de același gând” care „să se îngrijească în adevăr de cele despre voi” (Filipeni 2.20). Acest lucru este foarte necesar pentru ca un slujitor să poată să slujească Domnului.

Fiecare slujitor trebuie să aibă o preocupare sinceră pentru sfinții lui Dumnezeu, altfel slujirea sa nu va fi foarte eficientă. Slujirea noastră pentru Domnul își va pierde repede din elan, dacă nu este făcută din dragoste autentică pentru El și pentru poporul Său. Dacă se face din orice alt motiv - fie că urmărim popularitatea sau banii, sau orice alt motiv - este un principiu total greșit. Este semnificativ faptul că Domnul nu a chemat „slujitori plătiți” în slujba Sa pământească, ci pe cei care vor lucra din dragoste pentru Stăpânul lor și din dragoste pentru poporul lui Dumnezeu (Marcu 1.20).

„Lacrimile” lui Timotei curgeau din cauza afecțiunii sincere pentru poporul lui Dumnezeu. Pentru că îi păsa atât de mult de poporul Domnului, trebuie să fi fost mâhnit de starea tristă a mărturiei creștine. Mulți se depărtaseră de apostolul Pavel și de învățăturile lui, iar oamenii răi se impuneau cu doctrinele lor rele, astfel încât casa lui Dumnezeu a ajuns în dezordine (2. Timotei 1.15; 2.16-20; 4.3,4,10,14). Această sensibilitate este bună și necesară pentru slujitorul Domnului într-o zi de declin. Dacă avem o minimă sensibilitate față de ceea ce este drept, ar trebui să simțim și să ne întristăm pentru starea stricată a lucrurilor așa cum se arată ea astăzi (Matei 5.6). Ceea ce atinge poporul Domnului îl atinge pe Domnul Însuși, iar slujitorul care este în comuniune cu Domnul va simți cu siguranță acest lucru. Mai mult chiar, trebuie să recunoaștem partea noastră în cădere și eșec. Numai având această atitudine de adevărată smerire din cauza stării de lucruri putem fi folosiți de Domnul în timpul de acum.

Credință sinceră

Versetul 5

Apostolul își exprimă acum încrederea în credința lui Timotei. El spune:

2. Timotei 1.5: ... aducându-mi aminte de credința sinceră care este în tine, care a locuit întâi în bunica ta Lois și în mama ta Eunice și sunt convins că și în tine.

Faptul că Lois și Eunice sunt menționate *nu* înseamnă că Timotei a fost crescut ca un creștin. Bunica și mama lui erau credincioase, fiind femei iudaice evlavioase în religia iudaică, dar nu au cunoscut Evanghelia până când Pavel a vizitat acea regiune (Faptele apostolilor 14.6,7). În Faptele apostolilor 16.1 se spune că mama sa, Eunice, „a crezut” în Evanghelie, dar Lois nu este menționată, așa că putem presupune că ea ar fi fost moartă la această dată. Timotei, într-adevăr, nu a avut o educație *creștină*, dar cu siguranță a avut parte de o educație *cu teamă de Dumnezeu* și a fost învățat principiile credinței. Faptul că cele două femei sunt menționate arată: credința și mântuirea nu pot fi moștenite de la părinți. Dumnezeu iubește să salveze și să binecuvânteze familii întregi (Faptele apostolilor 16.31).

Pavel vorbește aici despre credința lor pentru a arăta că această credință este esențială într-o zi de declin. El vorbește nu numai despre o credință care crede în Evanghelie, ci și despre o credință care este necesară la fiecare pas de pe drum. În altă parte ni se amintește că cel neprihănit va trăi prin credință (Evrei 10.38). Niciodată nu avem mai multă nevoie de credință ca în zilele de slăbiciune și eșec. Vrajmașul sufletelor noastre încearcă neîncetat să ne zdruncine credința și să ne facă să renunțăm. Planul său este de a „asupri pe sfinții locurilor preaînalte” (Daniel 7.25) în zilele de mărturie ale unei rămășițe. Vrea să lăsăm mâinile în jos [și să ne predăm] și să ne gândim că nu mai are rost să continuăm. Dar credința îl face capabil pe credincios să se ridice deasupra circumstanțelor zilei și să persevereze - în ciuda tuturor lucrurilor descurajante pe care le poate întâlni în mărturia creștină. Pavel era convins că Timotei avea această credință pentru a sluji într-o astfel de zi.

Pavel numește credința lui Timotei „sinceră”. Aceasta înseamnă că Timotei nu se prefăcea; credința lui nu era îmbrăcată în exterior. Adică, Timotei era neprefăcut. În aceste zile de ipocrizie și aroganță, Dumnezeu dorește autenticitate în poporul Său - mai ales la cei care vor continua să Îl slujească. „Iată, Ție Ți place adevărul în omul dinăuntru {părțile dinăuntru}” (Psalmul 51,6).

În afară de aceasta, este nevoie de credință pentru a ne încrede în Domnul pe câmpul de lucru. Pentru a predica Cuvântul, slujitorul trebuie să aibă credință și să se încreadă că Duhul Sfânt va lucra în suflete. Atunci când ne lipsește credința în slujire, recurgem probabil la mijloace carnale pentru a obține rezultate. Mijloacele lumești, senzaționalismul și altele asemănătoare sunt adesea folosite atunci când lipsește credința simplă; dar „credința sinceră” în slujire se bazează doar pe Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, slujitorul Domnului are nevoie de credință pentru a merge pe calea despărțirii și pentru a se încrede în Domnul pentru rezultate în slujire.

Păstrarea unei *conștiințe curate* (2. Timotei 1.3), *dragostea* autentică și *grija* față de poporul lui Dumnezeu (2. Timotei 1.4) precum și *credința sinceră* (2. Timotei 1.5) sunt trei premise esențiale pentru a sluji Domnului pe calea punerii deoparte într-o zi de declin.

Puterea spirituală pentru folosirea darului nostru

Versetul 6

După ce Pavel și-a exprimat dragostea și încrederea în Timotei, îl îndeamnă și îl încurajează în ceea ce privește slujirea pentru Domnul. El spune:

2. Timotei 1.6: Pentru acest motiv îți amintesc să înflăcărezi darul lui Dumnezeu care este în tine prin punerea mâinilor mele.

Având în vedere infidelitatea generală, există pericolul de a crede că este inutil să ne exercităm darul. Poate că Timotei a avut acest gând și și-a lăsat darul nefolosit. De aceea, Pavel îi dă acest cuvânt necesar.

Dacă facem legătura între acest verset și 1. Timotei 1.18 și 1. Timotei 4.14, aflăm că o serie de „profeții” au fost făcute printre sfinți, proclamând că Domnul îl va ridica pe Timotei pentru a-l folosi în slujba Sa. Printr-un act formal al apostolului, Domnul i-a acordat un dar deosebit. „Ceata celor bătrâni” [1. Timotei 4.14] au recunoscut darul lui Timotei, și-au exprimat părțasia cu el și l-au încurajat să îl exercite. Aici, deci, Pavel îl îndeamnă să facă acest lucru, spunându-i să „înflăcăreze” darul pe care îl avea și să-l folosească spre binecuvântarea poporului lui Dumnezeu. Darul său poate să fi fost transmiterea de învățături și îndemnuri (1. Timotei 4.13). Ce mare nevoie este de acest dar și în Biserica de astăzi!

Toate darurile spirituale vin de la Hristos, Capul glorificat al Bisericii, prin Duhul Sfânt, atunci când suntem mântuiți. În cazul lui Timotei, Pavel a fost canalul prin care Duhul lui Dumnezeu i-a transmis darul. Darurile spirituale nu sunt date în acest mod astăzi, din simplul motiv că nu mai există apostoli în viață. Cu toate acestea, fiecare mădular al Trupului lui Hristos a primit un dar spiritual, pe care trebuie să-l folosească în locul în care Dumnezeu l-a așezat în Trup. Darul vine direct de la Hristos din cer, prin Duhul lui Dumnezeu, și nu printr-o persoană mijlocitoare de pe pământ. Cazul lui Timotei era o excepție.

Din 1. Timotei 4.14 și din versetul nostru din 2. Timotei 1.6, vedem - în ceea ce privește exercitarea darului - două tendințe negative în rândul poporului Domnului. În primul rând, atunci când lucrurile sunt într-o ordine relativ bună în Adunare, așa cum vedem în 1 Timotei, avem tendința de a ne „neglijă” darul. Acest lucru se poate datora faptului că îi vedem pe alții exercitându-și darul în mod benefic și nu credem că noi suntem necesari. Și apoi, când lucrurile sunt în dezordine în biserică, așa cum vedem în epistola 2 Timotei, și există multă indiferență și asemănare cu lumea, avem tendința de a nu ne exercita deloc darul, deoarece gândim că, oricum darul nostru nu va fi acceptat. Însă ambele gânduri sunt greșite. Nu trebuie să ne „neglijăm” darul atunci când circumstanțele din viața Bisericii sunt relativ bune și trebuie să ne „înflăcărăm” darul atunci când lucrurile în Biserică sunt într-o stare proastă. Acest lucru este necesar, pentru că sunt puțini pricepuți în slujirea sfinților în lucrurile lui Dumnezeu. Folosirea darului duhovnicesc este cu atât mai necesară cu cât zilele devin mai întunecate. Nevoia nu a fost niciodată mai mare decât astăzi.

Nu credem că Timotei a fost singurul care a avut tendința de a-și lăsa darul nefolosit. Astăzi,

mulți sunt ocupați cu alte lucruri și nu se gândesc să își folosească darul pentru a sluji poporului Domnului. Adesea, în adunările locale, slujirea Cuvântului lui Dumnezeu este lăsată în seama unuia sau a doi. Cu siguranță nu este momentul să ne ascundem darul în pământ (Matei 25.18), sub obroc sau sub pat (Marcu 4.21). Dificultatea lui Timotei a fost poate timiditatea sa naturală; a noastră este probabil o lipsă de devotament. J.N. Darby a spus că dacă ar exista mai mult devotament, s-ar manifesta mai multe daruri printre noi. El nu a vrut să spună că un dar spiritual ia naștere prin devotamentul unei persoane, ci că darul său, care zăcea în stare latentă, se va arăta tuturor. Cu cât ne exercităm mai mult darul, cu atât mai mult el se va dezvolta și cu atât mai mult vom fi mai eficienți în slujba Domnului. În condiții normale, eficiența slujitorului ar trebui să crească pe măsură ce acesta se maturizează în lucrurile divine. Când începem să Îl slujim, poate că producem „treizeci de ori mai mult”, dar dacă continuăm și ne folosim darul în dependență de Domnul, darul nostru va deveni mai eficient și va produce „șaizeci de ori” și „o sută de ori” mai mult (Marcu 4.20).

Folosirea darului nostru într-o zi de declin necesită energie spirituală. Pavel nu mai era cu Timotei pentru a-l stimula. Prin urmare, Timotei trebuia să-și înflăcăreze singur darul. Când zilele de slăbiciune se înmulțesc, nici noi nu ne putem aștepta ca cineva să vină să ne trezească; am putea aștepta mult timp!

Energia carnală nu este ceea ce este necesar în slujirea Domnului. Sunt mulți care sunt zeloși și energici, dar nu cunosc adevărul. Simpla posesie a darului de a sluji cu Cuvântul lui Dumnezeu nu este suficientă pentru o slujire eficientă. Este nevoie de practică și, de asemenea, de o înțelegere a adevărului, iar dobândirea adevărului necesită timp. Trebuie să existe și chemarea Domnului, iar atunci când El ne cheamă la o lucrare, trebuie să ne folosim darul nostru în dependență de El. Timotei era bine pregătit pentru aceasta și avea o grijă autentică pentru sfinți (Filipeni 2.20,21). De asemenea, el a avut o înțelegere a adevărului învățaturii lui Pavel (2. Timotei 3.10). Acum Pavel i-a reamintit că a fost într-adevăr chemat la lucrare (1. Timotei 4.14) și că trebuie să-și folosească darul în dependență de Domnul.

Să fii curajos

Versetul 7

Se pare că Timotei era un om timid și puțin rezervat (1. Corinteni 16.10,11). Pavel se referă acum la această slăbiciune și încearcă să-l ajute să o depășească. El spune:

2. Timotei 1.7: Pentru că Dumnezeu nu ne-a dat un duh de timiditate, ci de putere și de dragoste și de chibzuință.

Trebuie să fim îndrăzneți ca un leu în apărarea adevărului. Totuși, dacă slujitorul este timid sau timorat, putem fi siguri că nu acesta este duhul pe care îl dă Dumnezeu, căci El nu ne dă „un duh de timiditate [frică, lașitate]”.

Pavel îi amintește lui Timotei că, atunci când Dumnezeu îi dă unei persoane darul de a sluji în Cuvânt, îi mai dă și alte trei lucruri care să îi permită să își depășească slăbiciunile personale, cum ar fi teama. El dă odată cu darul și spiritul de „putere” pentru a exercita acest dar.

Puterea nu este de fapt un dar, ci mai degrabă ceea ce Duhul lui Dumnezeu produce într-o persoană și ceea ce îi permite acesteia să își folosească darul în mod eficient. Desigur, trebuie să fii într-o stare sufletească potrivită pentru a recunoaște această putere. Dacă cineva nu umblă în dependență de Dumnezeu, această putere nu va fi prezentă. Aici se află o problemă comună în multe adunări din ziua de azi. Darul este acolo, dar mulți dintre cei care au darul de a sluji în Cuvântul lui Dumnezeu nu au pregătirea spirituală pentru a-l folosi, așa că el zace în paragină. Rezultatul este că Biserica în ansamblu are de suferit.

Un alt lucru, pe care Dumnezeu îl dăruiește împreună cu un dar spiritual, este „dragostea”. Darul trebuie să fie exercitat în dragoste (1. Corinteni 13.1-3). Neglijarea darului nostru ar putea fi atribuită unei lipse de dragoste pentru suflete. Dar dacă în noi locuiește o dragoste autentică pentru suflete, ne vom strădui pentru binele și binecuvântarea lor și vom fi obligați să ne folosim darul nostru în toate modurile posibile pentru a le sluji. Trebuie să ne luăm ochii de la slăbiciunile noastre și să privim cu compasiune la sufletele care au nevoie disperată de ajutor. Dragostea pentru ei ne va ajuta să ne depășim inhibițiile personale și să încercăm să ajungem la suflete.

Apoi, Dumnezeu dă și „chibzuință”. Aceasta este înțelepciunea de a ști cum să ne folosim darul. Slujitorul poate fi lipsit de înțelepciune în slujirea sa și poate anula binele pe care ar fi putut să-l realizeze. Trebuie să știm când să vorbim și ce să spunem, astfel încât să-i zidim pe sfinți în credința cea sfântă și să nu-i tragem în jos. Din fericire, Dumnezeu ne oferă această înțelepciune - dacă umblăm în părtășie cu El.

Aceste trei lucruri - puterea, dragostea și chibzuința - ne sunt date de Dumnezeu pentru a ne ajuta să învingem teama și timiditatea în slujire. Vrajmașul sufletelor noastre se va folosi de teamă, pentru a ne împiedica să ne exercităm darul, dar dacă există o credință autentică, care se încrede în Domnul, putem depăși această slăbiciune. Pavel putea spune: „Și noi credem, de aceea și vorbim” (2. Corinteni 4.13). El știa că este nevoie de îndrăzneală pentru a spune adevărul în prezența vrăjmașilor, dar noi ne temem adesea să spunem adevărul atunci când suntem în prezența fraților noștri care ne iubesc! Unii au cea mai mare dificultate în a vorbi într-un studiu biblic, aducând un comentariu util, iar acest lucru nu este bun. Faptul că un frate tace în orele de adunare, în care ar putea fi de ajutor, este ultimul lucru de care avem nevoie astăzi. Adunarea va fi lipsită de ajutor și hrană, dacă în noi domnește „spiritul de timiditate [teamă; lașitate]”.

Disponibilitatea de a suferi pentru Evanghelie

Versetele 8,9

2. Timotei 1.8,9: Deci nu te rușina de mărturia Domnului nostru, nici de mine, întemnițatul Său, ci suferă răul împreună cu Evanghelia, potrivit puterii lui Dumnezeu. El ne-a mântuit și ne-a chemat cu o chemare sfântă, nu potrivit faptelor noastre, ci potrivit propriului Său plan și harului care ne-a fost dat în Hristos Isus mai înainte de timpurile veacurilor, ...

Dacă Timotei avea curajul pe care îl dă Duhul Sfânt și își exercita cu credincioșie darul, se

putea aștepta la suferință. De aceea Pavel îl îndeamnă să nu se rușineze de „mărturia Domnului nostru”. Mărturia Domnului a fost mult „contrazisă” (Faptele apostolilor 28.22), iar a fi asociat cu ea era în mod clar o rușine. Nu putem scăpa de suferința de dragul lui Hristos, cât timp ne aflăm în această lume; face parte din ea, ca să spunem așa. Timotei nu trebuia să evite rușinea, ci să o suporte împreună cu apostolul.

Într-o zi de declin și de eșec, există tendința de a ne „rușina” de mărturia creștină, pentru că s-a eșuat în a-L prezenta pe Domnul și revelația cerească a adevărului. Când ne gândim la rușinea pe care creștinii au adus-o asupra mărturiei prin comportamentul lor rău (și cu toții am avut partea noastră), putem înțelege bine de ce o persoană s-ar rușina. În primele capitole din Faptele apostolilor nu a existat niciun pericol ca cineva să se rușineze de mărturia Domnului. În acele zile de început, puterea lui Dumnezeu a fost arătată prin semne și minuni și a existat multă binecuvântare în Evanghelie. Dar în zilele din urmă, când Numele lui Hristos este dezonorat în public, avem nevoie de acest îndemn. Suntem într-o zi în care mărturia se găsește doar într-o rămășiță. Este o zi a slăbiciunilor și a „lucrurilor mici”, dar nu trebuie să o disprețuim (Zaharia 4.10).

Timotei ar trebui să fie dispus să „sufere răul împreună cu Evanghelia”. Pentru cineva care era în mod natural temător și timid, aceasta nu era o perspectivă plăcută. În mod firesc, suntem bucuroși să fim părtași la binecuvântările Evangheliei și mulți sunt dispuși să participe la lucrarea Evangheliei, dar relativ puțini sunt dispuși să fie părtași la necazurile Evangheliei. Acest lucru este de înțeles, dar toate aceste lucruri merg împreună. Timotei nu trebuie să se teamă de mesajul Evangheliei și nici de principalul ei mesager, Pavel. Acest lucru este menționat pentru că a existat o anumită rezervă în legătură cu apostolul. Multora le-a fost rușine să fie asociați cu el și au dorit să nu mai fie identificați cu el (2. Timotei 1.15). Timotei trebuia să îndure acest necaz, dar acest lucru va fi posibil doar „potrivit puterii lui Dumnezeu”. Numai Dumnezeu ne întărește prin puterea Sa, astfel încât suntem în stare să suferim pentru Numele Domnului (Coloseni 1.11).

În versetele 9-11, Pavel se referă la măreția Evangheliei care „ne-a mântuit” și „ne-a chemat cu o chemare sfântă”. Ideea este următoarea: dacă slujitorul își dă seama de dimensiunea mesajului, pentru care a avut privilegiul de a-l transmite, va fi mai dispus să sufere pentru el. Pavel menționează cele două mari teme ale Evangheliei: prima temă este că Dumnezeu „ne-a mântuit”, iar a doua că El „ne-a chemat cu o chemare sfântă”. *Mântuirea* și *chemarea* sunt două lucruri diferite, dar sunt inseparabile în Evanghelie. „Ne-a mântuit”: acest lucru indică adevărul simplu că am fost răscumpărați din pedeapsa păcatelor noastre. Se pune accentul pe partea care are legătură cu lucrurile *de care* ne-a salvat. „Ne-a chemat cu o chemare sfântă”: aceasta este mai mult partea pozitivă a Evangheliei. Ea subliniază *pentru ce* am fost salvați. Ea subliniază planul lui Dumnezeu de a-L glorifica pe Hristos și binecuvântările spirituale pe care le avem sus în El, în glorie (Efeseni 1.3). Avem:

- o chemare sfântă (2. Timotei 1.9)
- o chemare cerească (Evrei 3.1)
- o chemare în sus (Filipeni 3.14)

Cu regret, mulți creștini sunt mulțumiți să cunoască prima parte [mântuirea noastră], dar nu-și

fac timp să înțeleagă ce presupune chemarea lor în Hristos. Dacă nu se înțelege această latură a Evangheliei, se pierd multe lucruri, deoarece fiecare învățătură ne afectează într-un fel sau altul umblarea. Această a doua parte a Evangheliei a fost cea care l-a adus pe Pavel în închisoare. Învățătura potrivit căreia păcătoșii dintre națiuni, care au crezut în Evanghelia sa, vor fi binecuvântați în cer mai mult decât Avraam, Isaac și Iacov i-a înfuriat pe iudei. Ei nu au putut suporta acest lucru și au incitat autoritățile romane împotriva lui Pavel, care l-au aruncat în închisoare și, în cele din urmă, l-au executat.

Mântuirea și chemarea nu sunt „după faptele noastre”, ci numai prin harul suveran. Planul lui Dumnezeu de a ne mântui și de a ne binecuvânta în mod suprem a fost „potrivit propriului Său plan”, iar El ne-a ales în Hristos „înainte de veșnicie”. Cu mult înainte de a păcătui sau de a avea o singură datorie, Dumnezeu avea un plan ferm de a ne binecuvânta veșnic. Niciun rău, niciun eșec sau eșec al mărturiei creștine nu poate schimba acest lucru.

Versetul 10

2. Timotei 1.10: ... iar acum ne-a fost făcut cunoscut prin arătarea Mântuitorului nostru Isus Hristos, care a desființat moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie; ...

Dacă suferința duce la moarte, atunci există o înviere. Acest lucru arată că suferința pentru Domnul nu este niciodată minimalizată în Sfânta Scriptură. Predicarea Evangheliei ar putea duce la martiriu. Și dacă acesta este așa, atunci - subliniază Pavel - Domnul a biruit moartea, astfel încât credinciosul nu are de ce să se teamă. Hristos a „desființat moartea”. Ar fi mai bine să spunem „abolit”, nu „nimicit”, pentru că moartea este încă prezentă în creație. Oamenii mor în fiecare zi. Dar moartea a fost anulată pentru credincios în sensul că toată puterea ei teribilă este frântă. Înainte de moartea și învierea lui Hristos, moartea domnea asupra oamenilor ca un dușman de temut. Frica de moarte i-a adus pe oameni în robie (Evrei 2.15). Dar când Hristos a înviat din morți, El a rupt „durerile/suferințele” morții (Faptele apostolilor 2.24; traducerea lui W. Kelly). Pentru cel credincios, frica a fost înlăturată. Moartea a fost jefuită de „țepușa” ei (1. Corinteni 15.55).

Evanghelia a „adus la lumină viața și neputrezirea”. Viața este pentru suflet, iar neputrezirea este pentru trup. Faptele despre moarte și despre ceea ce vine după ea ne-au fost date pentru ca noi să știm cu certitudine ce îl așteaptă pe credinciosul care moare. Noi avem acum „viață” veșnică prin credința în Evanghelie (Ioan 3.15,16,36; 5.24; 6.47; 20.31). Dar pe fiecare credincios care moare pentru credința în Evanghelie sau în alt mod, îl așteaptă și promisiunea de „neputrezire” pentru trup. Toți cei care mor în Domnul au siguranța că vor ajunge la starea de neputrezire. Acest lucru va avea loc la „întâia înviere” (Apocalipsa 20.4,5) - numită și „învierea celor drepti” (Luca 14.14; Faptele apostolilor 24.15) - când va veni Domnul (la răpire). În acel moment, ei vor fi glorificați. Credincioșii, care trăiesc pe pământ când Domnul va veni pentru răpire, vor fi și ei glorificați atunci. Ei se vor îmbrăca în „nemurire” (1. Corinteni 15.53,54), dar acest lucru nu este menționat aici, deoarece Pavel vorbește aici despre moartea pentru credința în Evanghelie.

În vremurile Vechiului Testament, oamenii știau foarte puțin despre moarte și despre ceea ce

vine după ea. Evanghelia a aruncat multă lumină asupra acestui subiect. Prin urmare, cunoaștem mult mai multe despre starea duhurilor fără trup ale celor drepti și, prin urmare, putem vorbi mult mai precis și mai concret despre ele. Ele sunt în paradis cu Hristos, ceea ce este mult mai bine (Luca 23.43; Filipeni 1.23). Cunoașterea acestor lucruri ar trebui să-l încurajeze pe slujitorul Domnului să predice Evanghelia fără teamă. Acesta a fost un îndemn necesar pentru Timotei și pentru mulți dintre noi care avem dificultăți în această privință.

Versetele 11,12a

2. Timotei 1.11,12a: ... pentru aceasta am fost rânduit eu vestitor și apostol și învățător al națiunilor. Pentru acest motiv și sufăr acestea, dar nu mă rușinez, ...

Pavel a primit însărcinarea de a prezenta aceste lucruri printre păgâni. El nu a permis ca nimic să împiedice împlinirea acestei slujbe pentru Domnul printre neamurile neiudaice (Faptele apostolilor 22.21; Galateni 2.7-9). El vorbește despre aceasta ca despre o sarcină întreită: „vestitor {sau: predicator}”, „apostol” și „învățător”. Dar toate au dus la suferință. El a spus: „Pentru acest motiv și sufăr acestea”. Timotei nu ar suferi doar din cauza adevărului.

Cu toate că apostolul a îndurat atâta suferință, nu vedem nici cea mai mică mânie. El nu era nici descurajat, nici „rușinat”. El s-a supus la toate acestea, știind că fac parte din slujba de transmitere a adevărului.

Discernământ spiritual pentru a trăi pentru „ziua aceea”

Versetul 12b

Apoi Pavel spune:

2. Timotei 1.12b: ... pentru că știu în Cine am crezut; și sunt convins că El poate să păzească ce l-am încredințat pentru ziua aceea.

El nu spune: „Știu ce am crezut”, ci: „în Cine am crezut”. Acest lucru arată că creștinismul nu este atât de mult o religie - adică un set de crezuri și convingeri - ci mai degrabă o relație cu o Persoană divină: cu Fiul lui Dumnezeu. Dacă păstrăm acest lucru în fața sufletelor noastre, suferința se va merita. Este ceva ce noi putem face pentru El (Filipeni 1.29). Slujitorul trebuie să considere acest lucru un privilegiu.

Un alt lucru care i-a permis lui Pavel să îndure greutățile respingerii și suferinței a fost concentrarea sa asupra „acelei zile”, care era înaintea lui. În timp ce stătea în închisoare așteptând execuția, „perspectiva” lui nu a fost niciodată mai întunecată; dar când și-a dat seama că urma să fie dus la Domnul, „perspectiva” lui nu a fost niciodată mai luminoasă! Pe tot parcursul slujbei sale, Pavel a avut doar două zile în fața lui: „ziua aceasta” a slujbei prezente (Faptele apostolilor 20.26) și „ziua aceea” a răsplătirii și a domniei viitoare în Împărăția lui Dumnezeu (2. Timotei 1.12,18; 4.8). El menționează acest lucru ca un exemplu, pe care Timotei să îl urmeze. Slujitorul trebuie să fie cu ochii îndreptați spre „ziua aceea” și să slujească în vederea acelei zile. Acest lucru îl va ajuta să îndure greutățile din „ziua aceasta”.

Pavel își „încredințase” viața și slujirea ca „avans” în banca cerească în vederea zilei viitoare. El era încrezător să lase totul Domnului, ca pe ceva ce l-a încredințat Domnului, știind că El va evalua corect și îl va răsplăti pe măsură. Vrajmașul nu putea face nimic cu un om ale cărui speranțe și bucurii se aflau în afara scenei în care el [vrajmașul] se mișca. Chiar dacă l-au băgat în închisoare și l-au amenințat că-i vor lua viața, nimic nu l-a împiedicat să se concentreze asupra „acelei zile”. Acesta era un lucru pe care și Timotei trebuia să-l aibă înaintea sufletului său.

Grija pentru învățătura lui Pavel

Versetele 13,14

2. Timotei 1.13,14: Să ai un model {ține cu tărie modelul} de cuvinte sănătoase, cele pe care le-ai auzit de la mine, în credința și dragostea care sunt în Hristos Isus. Lucrul bun încredințat ție păstrează-l prin Duhul Sfânt care locuiește în noi.

Încă un lucru este esențial, pe care trebuie să-l facă slujitorul Domnului: el trebuie să țină cont de învățătura lui Pavel. Pavel îi spune lui Timotei: „Să ai un model {ține cu tărie modelul} de cuvinte sănătoase, cele pe care le-ai auzit de la mine”. Acest lucru este necesar mai ales într-o zi de declin, când mulți creștini care se declară creștini abandonează acest model. Învățătura lui Pavel conferă administrației (epocii) actuale caracterul său special. Chemarea și ordinea Bisericii ca Trup al lui Hristos se găsesc doar în mesajele revelate lui Pavel. Dacă vrem să înțelegem natura și chemarea Bisericii și modul în care aceasta trebuie să se reunească pentru închinare și slujire, trebuie să ne adresăm la scrisorile lui Pavel. Prin urmare, Timotei trebuia să aibă un model, respectiv o imagine de ansamblu a învățăturii lui Pavel.

Mulți au crezut că, în acest îndemn, Pavel îi spunea lui Timotei să-și însușească învățătura lui, dar nu acesta este scopul lui Pavel aici. În al treilea capitol, el îl laudă pe Timotei pentru că a făcut deja acest lucru, spunând: „Ai cunoscut cu exactitate învățătura mea” (2. Timotei 3.10). Dar aici îl îndeamnă pe Timotei să facă un pas mai departe și să pună învățătura sa într-un „model”. Nota de subsol la traducerea lui J.N. Darby spune că acest cuvânt în originalul grecesc înseamnă „o prezentare sistematică în trăsături mari a unui sistem de doctrină ... o schiță”. Aceasta înseamnă: Pavel dorea ca Timotei nu numai să cunoască adevărul, ci și să îl aibă ancorat în sufletul său într-un mod ordonat, astfel încât să aibă o cunoaștere exactă a acestuia.

Ne-am putea întreba: „De ce ar fi necesar acest lucru?”. Considerăm că este necesar din cel puțin două motive. În primul rând, pentru ca Timotei să poată „păstra” „bunul încredințat” al adevărului, așa cum arată versetul următor (2. Timotei 1.14). Aceasta este prima noastră responsabilitate în legătură cu adevărul: să îl păstrăm și să nu pierdem nimic din el. Din nefericire, este exact ceea ce s-a întâmplat în primele secole din istoria Bisericii. Credincioșii, în cea mai mare parte, nu aveau „un model de cuvinte sănătoase” și nici nu a fost păstrat. În istoria Bisericii, nu a trecut mult timp până când învățătura lui Pavel - în ceea ce privește cunoașterea și practica ei - s-a pierdut. În ultimii 150 de ani¹, învățătura lui Pavel a fost reînviată, dar, cu regret, este în pericol de a se pierde din nou! Și anume, din același motiv: nu

avem o bună imagine de ansamblu [model] a doctrinei sănătoase. Dacă o ținem cu tărie într-o formă ordonată, o vom putea „păstra” mai bine. Să observăm că se spune: „păstrează-l prin Duhul Sfânt”. Nu trebuie să-l păstrăm în puterea cărnii. Nu trebuie să încercăm să apărăm adevărul prin ceartă de cuvinte, ci prin aceea că umblăm în el în puterea Duhului.

Un al doilea motiv pentru care Pavel dorea ca Timotei să aibă „un model de cuvinte sănătoase” era pentru ca el să poată transmite mai eficient altora acest model. În 2. Timotei 2.2, Pavel continuă spunând: „Și cele ce ai auzit de la mine înaintea multor martori încredințează la oameni de încredere, care să fie capabili să-i învețe și pe alții”. Aceasta era cealaltă responsabilitate a lui Timotei. Există o ordine morală în aceste lucruri: mai întâi trebuie să învețe adevărul, cercetându-l prin studiu atent și „urmărindu-l îndeaproape” (1. Timotei 4.6; compară cu 2. Timotei 3.10); apoi trebuie să obțină „un model de cuvinte sănătoase” bun (2. Timotei 1.13), astfel încât să poată „să-l păstreze” (2. Timotei 1.14) și să-l „încredințeze” unor oameni credincioși, care sunt capabili, de asemenea, să-i învețe și pe alții (2. Timotei 2.2). Sunt unii care înțeleg destul de bine învățătura lui Pavel, și pentru asta suntem recunoscători. Dar au dificultăți în a le explica altora, și asta probabil pentru că nu au un model sănătos al acesteia. Dacă vrem să fim un slujitor productiv al Domnului, care să transmită mai departe învățătura lui Pavel, trebuie să avem o bună imagine de ansamblu a învățăturii lui Pavel.

După ce am constatat că este necesar să prețuim învățătura lui Pavel, ne-am putea întreba ce anume cuprinde învățătura sa. Spus simplu, este vorba de lucrurile pe care le-a învățat în cele paisprezece scrisori inspirate, pe care le-a scris. Mai precis, este vorba de conținutul a patru revelații [taine] pe care le-a primit de la Domnul. (Nu spunem că a primit doar patru revelații de la Domnul, ci că suma învățăturii sale este dezvoltată în patru revelații pe care le menționează în scrisorile sale). Acestea sunt următoarele revelații:

- **Galateni 1.11,12:** Dar vă fac cunoscut, fraților, că Evanghelia care a fost vestită de mine nu este în felul omului, pentru că nici eu n-am primit-o de la om, nici n-am învățat-o, ci am primit-o prin descoperirea lui Isus Hristos. (vezi și 1. Corinteni 15.1.)

Acest lucru are de-a face cu poziția credinciosului „în Hristos” și cu toate binecuvântările aferente care însoțesc această acceptare. Se pare că o numește „evanghelia mea” (Romani 2.16 etc.).

- **Efeseni 3.2-7:** ... (dacă, în adevăr, ați auzit de administrarea harului lui Dumnezeu care mi-a fost dată pentru voi: că prin descoperire mi-a fost făcută cunoscut taina – după cum am scris mai înainte pe scurt, din care, citind, puteți înțelege priceperea mea în taina lui Hristos – care în alte generații n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor, așa cum a fost descoperită acum sfinților Săi apostoli și profeți prin Duh; că națiunile sunt împreună-moștenitoare și din același trup și împreună-părtașe ale promisiunii în Hristos Isus, prin Evanghelie, al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu dat mie, după lucrarea puterii Lui. (vezi și Coloseni 1.24-27.)

Această revelație are de-a face cu adevărul despre Hristos și Adunare. Pavel numește acest lucru „taina aceasta este mare” (Efeseni 5.32). Ea dezvăluie natura unității care există între

Hristos, Capul Trupului, și mădularele numeroase de pe pământ, care au fost pecetluite cu Duhul Sfânt. Aceasta include, de asemenea, orânduiala practică pentru ordinea în Adunare și pentru mărturie.

- **1. Corinteni 11.23-26:** Pentru că eu am primit de la Domnul ce v-am și dat, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine și, mulțumind, a frânt și a spus: „Acesta este trupul Meu, care este pentru voi: faceți aceasta spre amintirea Mea“. Tot astfel și paharul, după cină, spunând: „Acest pahar este noul legământ în sângele Meu: faceți aceasta, ori de câte ori îl beți, spre amintirea Mea“. Pentru că, ori de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul, vestiți moartea Domnului, până vine El.
- **1. Corinteni 10.16,17:** Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el comuniune cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea comuniune cu trupul lui Hristos? Pentru că noi, cei mulți, suntem o singură pâine, un singur trup, pentru că toți luăm parte dintr-o singură pâine.

Aceasta era o revelație pe care Pavel o primise cu privire la semnificația doctrinală a Cinei Domnului: pâinea exprimă unitatea trupului (tainic) al lui Hristos, iar participarea la ea este o mărturisire că suntem mădulare ale acestui trup.

- **1. Tesaloniceni 4.15-17:** (Pentru că vă spunem aceasta prin Cuvântul Domnului, că noi, cei vii, care rămânem până la venirea Domnului, nu o vom lua nicidecum înaintea celor care au adormit; pentru că Domnul Însuși, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; și întâi vor învia cei morți în Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi întotdeauna împreună la Domnul. (Vezi și 1. Corinteni 15.51-57.)

Această revelație deosebită are legătură cu înțelegerea detaliilor despre venirea Domnului (răpirea) și învierea sfinților.

Este interesant de observat că Domnul a dat adevărul, revelat în germene în fiecare dintre aceste revelații, mai întâi în slujba Sa. El a dat sămânța acestor revelații, dar i-a lăsat lui Pavel (atunci când Duhul lui Dumnezeu va veni și ne va învăța „toate lucrurile”; Ioan 14.26) să expună întregul sens doctrinar al acestora. Ele au putut fi înțelese abia după ce Duhul a venit să locuiască în sfinți (Ioan 16.12,13).

În Ioan 8.32, Domnul spune: „Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi“. De asemenea, în Ioan 14.20, El spune: „În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu și voi în Mine și Eu în voi“. Aceasta este linia adevărului în epistola către Romani: aici este proclamată eliberarea deplină a credinciosului („fiind eliberat”, Romani 6.18) în Evanghelia lui Dumnezeu și este învățată și primirea credinciosului „în Hristos”, cu binecuvântările aferente (Romani 8.1,10). Iar apoi, în Matei 16.18, Domnul este primul care anunță formarea Adunării cu cuvintele: „Pe această piatră voi zidi Adunarea Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui“. Apoi, în Matei 26.26-30, Domnul este Cel care instituie Cina Domnului. Iar în Ioan 14.3,

El este și primul care vorbește despre a doua Sa venire (răpirea): „dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, vin din nou și vă voi primi la Mine Însumi, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi”. El este, de asemenea, primul care vorbește despre învierea din morți: „Și, pe când coborau de pe munte, le-a poruncit să nu spună nimănui ce au văzut, decât atunci când Fiul Omului va fi înviat dintre morți. Și au păstrat cuvântul acela, întrebându-se între ei ce este învierea dintre morți” (Marcu 9.9,10). Iudeii știau de înviere (Evrei 6.2; Ioan 11.24), dar până atunci nu auziseră de învierea „din morți”.

Înțelegerea timpurilor

Versetul 15

Pavel vorbește acum despre caracterul zilei în care Timotei a fost chemat la slujbă. Pentru ca slujba sa să fie eficientă pentru Domnul, Timotei trebuia să știe „să deosebească timpurile” (1. Cronici 12.32). Pavel îi amintește fără echivoc de abaterea care este în mărturia creștină. El spune:

2. Timotei 1.15: Știi aceasta, că toți care sunt în Asia, între care sunt Figel și Ermogen, s-au întors de la mine.

Asia era zona în care Pavel își petrecuse cea mai mare parte din slujire. De fapt, cel mai înalt adevăr fusese dat adunării din Efes, capitala Asiei. Apostolul le dezvăluise detaliile marii taine al lui Hristos și a Bisericii. Și totuși, acum se întorceau de la el! Acest lucru trebuie să fi fost dureros pentru Pavel.

Problema era că credincioșii se rușinau de el și de adevărul pe care îl învăța. Ei nu erau dispuși să suporte rușinea care venea odată cu identificarea lor cu slujitorul respins al Domnului. Faptul că se îndepărtaseră de Pavel nu însemna că îl părăsiseră pe Hristos și că erau apostatați. Ei au continuat să se declare creștini, dar au încercat să se distanțeze de extremele pe care credeau că Pavel le luase în învățăturile sale. Poate că și-au justificat acțiunile crezând că concepția lor despre creștinism era mai echilibrată.

„Figel și Ermogen” sunt menționați în mod special, pentru că ei au fost probabil conducătorii acestei mișcări în Asia. Pavel îi avertizase pe bătrânii din Efes tocmai de acest lucru: „dintre voi înșivă se vor ridica oameni vorbind lucruri stricate, ca să-i tragă pe ucenici după ei” (Faptele apostolilor 20.30). Timotei trebuia să știe exact cine erau oamenii influenți din această mișcare; de aceea Pavel îi numește. Dacă numele din Scriptură sunt menite să denumească caracterul unei persoane, atunci *Figel* înseamnă ceva de genul „mic fugar”, sugerând poate că el încerca să scape de stigmatul nedorit de a fi identificat cu Pavel. *Ermogen* înseamnă „născut fericit” și poate că sugerează că nu avea un simț real al călăuzirii divine în sufletul său. În mod similar, și noi trebuie să avem o înțelegere a vremurilor. Trebuie să cunoaștem „situația” creștinismului - trebuie să știm ce aspecte ale adevărului sunt subminate și atacate și trebuie să ne pregătim în consecință. Trebuie să știm unde ne aflăm în istoria Bisericii: nu mai suntem în zilele Cincizecimii, când adevărul era primit favorabil de către creștini. Ne aflăm în ultimele zile ale istoriei Bisericii, când oamenii s-au „îndepărtat” în mare parte de Pavel. Este adevărat că cele mai multe comunități creștine iau în considerare în

mod regulat scrisorile lui Pavel în cadrul serviciilor de închinare și al studiilor biblice. Dar o mare parte din ceea ce Pavel a învățat despre doctrina și practica Adunării este trecută cu vederea și nepracticată. Ceea ce a scris Pavel despre dragoste și căsătorie, despre moralitatea creștină etc. este ușor de acceptat, dar ceea ce a scris el despre problemele de separare este adesea contestat.

Majoritatea creștinilor interpretează scrierile lui Pavel prin prisma prejudecăților lor eclesiastice și confesionale și cred că Pavel susține principiile clericale ale ordinii bisericesti care prevalează astăzi. Pentru că opinia lor este colorată de apartenența lor la biserică, ei pierd din greșeală o mare parte din ceea ce a învățat el - chiar dacă îi citesc scrisorile cu regularitate! O parte din ceea ce a scris el este respins în mod categoric: acoperirea capului (1. Corinteni 11); interdicția ca surorile să predice Cuvântul în adunare (1. Corinteni 14.34,35); diferența dintre Israel și Biserică și chemările și destinațiile lor respective (Romani 9-11); răpirea Adunării în orice moment (1. Tesaloniceni 4.15-18) etc. Învățarea și practicarea acestor lucruri este considerată extremă și radicală în creștinismul modern de astăzi, dar în realitate este o abatere de la învățătura lui Pavel.

Rezultatul trist este că o mare parte din ceea ce a învățat Pavel s-a pierdut și este necunoscut în creștinismul de astăzi. Numeroase puncte din scrisorile sale sunt în mare parte necunoscute creștinilor: ele abordează subiecte precum soteriologia (doctrina mântuirii), eclesiologia (doctrina bisericii [doctrina și practica]), escatologia (doctrina lucrurilor viitoare) și multe alte puncte, prea multe pentru a le enumera aici. Cu regret, Biserica în ansamblu s-a îndepărtat de ceea ce Pavel a învățat cu adevărat despre multe dintre aceste lucruri.

Identificarea cu Pavel

Versetele 16-18

2. Timotei 1.16-18: Domnul să dea îndurare casei lui Onisifor, pentru că deseori m-a înviorat și nu i-a fost deloc rușine de lanțul meu; ci, fiind în Roma, m-a căutat stăruitor și m-a găsit; – Domnul să-i dea să găsească îndurare de la Domnul în ziua aceea – și tu știi mai bine decât alții cât de mult a slujit el în Efes.

În cele din urmă, Pavel vorbește despre tipul de atitudine, de care este nevoie în zilele din urmă. El face acest lucru arătând exemplul lui „Onisifor”, care „nu i-a fost deloc rușine de lanțurile apostolului”. L-a căutat cu zel pe Pavel și a acceptat de bunăvoie rușinea de a fi identificat cu Pavel. Onisifor stă în contrast cu cei care s-au îndepărtat de Pavel.

Roma era o cetate mare, cu multe închisori. Alergarea prin acest oraș imens în căutarea lui Pavel a necesitat multă putere și hotărâre din partea lui Onisifor. Pavel a apreciat foarte mult perseverența sa; Onisifor nu a renunțat până nu l-a găsit pe Pavel. Nu se spune că acest om ar fi făcut o mare lucrare pentru Evanghelie. În ceea ce privește relatarea divină, nu ni se spune că cineva a fost salvat prin el, dar acest act de bunătate și de bunăvoință față de Pavel este înregistrat pentru totdeauna în Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta arată că Dumnezeu prețuiește lucrurile mărunte, care par nesemnificative în ochii noștri.

Pavel dorește foarte mult ca Domnul să-l răsplătească pe Onisifor pentru credințioșia sa și să aibă îndurare de el. Putem fi recunoscători că Domnul nu uită nici cea mai mică măsură de credințioșie în aceste zile din urmă. Tot ceea ce facem pentru Numele Său este păstrat pentru „ziua aceea” a răsplătirii și a prezentării publice în lumea care va veni (Împărăția de 1000 de ani).

În ceea ce-l privește pe Pavel și învățătura sa, totul în mărturia creștină se mișcă într-o direcție sau alta: fie ne îndepărtăm de el (2. Timotei 1.15), fie venim cu zel la el (2. Timotei 1.17). Din moment ce masele se îndepărtau de Pavel, afecțiunea câtorva persoane, precum Onisifor, era cu atât mai prețioasă pentru apostol. Este nevoie de același fel de mentalitate pentru a duce mai departe și a răspândi învățătura lui Pavel astăzi.

Un rezumat al cerințelor morale și spirituale pentru omul lui Dumnezeu

- o conștiință curată (2. Timotei 1.3)
- grija autentică pentru sfinții lui Dumnezeu (2. Timotei 1.4)
- credință sinceră (2. Timotei 1.5)
- energie spirituală pentru a ne exercita darul (2. Timotei 1.6)
- curaj (2. Timotei 1.7)
- disponibilitatea de a suferi pentru Evanghelie (2. Timotei 1.8-12a)
- vedere spirituală, astfel încât să trăim pentru „ziua aceea” (2. Timotei 1.12b)
- dragostea pentru învățătura lui Pavel (2. Timotei 1.13,14)
- discernământ al vremurilor (2. Timotei 1.15)
- o mentalitate care se identifică cu Pavel (2. Timotei 1.16-18)

Tradus de la: [Der zweite Brief an Timotheus \(1\)](#)

Tradus din *The First Epistle of Paul to Timothy. The Order of God's House*
Christian Truth Publishing, 2008

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Nota editorului: Articolul a fost scris în 2008.